

KERSTIN GIEROVÁ

PO
MNĚN
KA

CO ZA SVĚTLA

NENÍ VIDĚT

Pomněnka

Co za světla není vidět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kerstin Gierová
Pomněnka: Co za světla není vidět – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KERSTIN
GIEROVÁ

PO MNĚN KA

CO ZA
SVĚTLA NENÍ
VIDĚT

COO
BOO

Pro všechny, kdo by zrovna užili trochu magie

Quinn

„Jeden gin tonic – ne, dva, prosím!“ A oba dva pro mě. Neměl jsem dneska večer v úmyslu se opít, obzvlášť když jsem Lassemu slíbil, že zůstanu až do konce a budu dávat pozor, aby nikdo po nezvládnutém beer pongu nezničil nábytek, nezvracel na koberec nebo – jako při poslední párty – neusnul v posteli Lasseho rodičů. Ale plány se mění. Já jsem se například dneska večer chtěl rozejít se svojí přítelkyní Lilly. Místo toho teď mám náramek, na kterém stojí „Čumáček“, a nutně potřebuju alkohol.

„Nezlob se, prosím, ale já jsem byla na řadě před tebou.“ Holku, co se na mě z boku pobouřeně mračí, jsem úplně přehlédnul. Zatímco jsem si ji prohlížel, zrudly jí tváře. „Aha, to jsi ty, Quinne,“ zamumlala.

Taky jsem ji znal. Byla to jedna z dcer našeho přísně katolického souseda, příšerného Martina aneb „biblické pohromy“, jak jim můj otec říkával. Ženy z rodu Martinů vypadaly se svými pršáčky a blondatými lokýnkami všechny stejně. Já jsem je každopádně rozlišit nedovedl.

„Ale né, *Luiso*,“ zkusil jsem štěstí. „Teda, do tebe bych rozhodně vůbec neřekl, že jsi taková vlezlá zábavokazka.“ Obrátil jsem se

k barmanovi a dodal: „Můžete s mým gin tonicem klidně začít. Tenhle buclatý andílek totiž vůbec nebyl zvaný.“

Barman se zakřenil, Luisiny tváře ještě trochu víc zrudly. Lasse na své osmnácté narozeniny oficiálně pozval patnáct hostů, neoficiálně tu bylo nejmíň jednou tolik lidí, pití by vystačilo na nejvýš do deseti hodin. Lasse měl ovšem kliku, že jeho prarodiče k párty přispěli tímhle mobilním koktejlovým barem, který byl brzy v podvečer dodán jako překvapení. Včetně barmana.

„Tak zaprvé nejsem Luisa, ale Matilda, a zadruhé jsme s Julií rozhodně zvaný. Od Lasseho osobně,“ pronesla Luisa. Totiž Matilda, jak už jsem teď věděl. Hlas se jí trochu třásl, nejspíš vztekem. „A dala bych si caipirinha. Prosím.“ Pokusila se na barmana usmát, ale ten úsměv byl spíš vzteklý. Moje nálada se naproti tomu trochu zvedla. Naštvat někoho od „příšerných Martinů“ byl v mojí rodině celé roky už v zásadě sport, kterého se účastnila dokonce i moje máma toužící po harmonii.

„Napřed se vecpat na párty, a teď ještě alkohol.“ Zkroušeně jsem zavrtěl hlavou. „Náš milý pán Bůh z tebe bude dneska velmi smutný, Luiso.“

„Jmenuju se Matilda, ty jeden blbej, arogantní...“ Stiskla rty. Barman začal míchat drinky, ale já měl dojem, že zatímco do sklenic dává kousky limetky a ledové kostky, zaujatě nás poslouchá.

„Ale, ale, ale... nadávky?“ Někdo dal muziku víc nahlas, ale já viděl, že mi rozuměla, protože chřípí jejího typického Martinovského pršáčku se chvělo vztekem. „Blbej, arogantní – co dál? Máš strach, že tě čeká věčné zatracení, když budeš pokračovat?“

Naštvaně na mě zírala, pohled jí putoval od mého obličejce dolů, až se konečně zarazil u mého zápěstí. „Blbej, arogantní čumáčku,“ řekla pak se zjevnou škodolibostí v hlase.

Bod pro ni. Rázem jsem si vzpomněl, proč jsem sem přišel.

„Přesněji vzato jsem *Ňufáček*,“ opravil jsem ji. To v každém případě stálo na náramku, který teď měla Lilly na zápěstí. A neustále mi tak říkala, což byl jeden z důvodů, proč jsem se s ní chtěl dneska večer rozejít. Ale to už jsem teď nemohl, každopádně ne střízlivý a bez toho, aniž bych se necítil jako supermizernej kre-tén. Protože – překvápko! – se ukázalo, že Čumáček a Ňufáček jsou dneska sedmdesát pět dní spolu, což byla očividně příležitost předat si vlastnoručně vytvořené náramky a ujistit se, že jsme přece ještě nikdy, nikdy v životě nebyli tak šťastní.

Barman nám podal naše drinky, já jsem se na něj omluvně usmál a kopl jsem do sebe svůj první gin tonic jako sklenici vody. Protože Čumáček? Jako fakt? Jestli jsem to někdy opravdu řekl, tak jsem si tenhle náramek a dalších sedmdesát pět dní s Lilly vážně zasloužil. Jako trest. Proč jsem vůbec poslechl svoje rodiče a nerozešel jsem se s ní před párty krátce a bezbolestně přes mobil? Pak by vůbec k předávce náramků nedošlo.

Důvod, proč jsem vůbec takhle hloupě informoval rodiče o svém plánu, byl, že jim Lilly během těch uplynulých dvou a půl měsíců coby moje přítelkyně víc než dost přirostla k srdci. Mámě připadalo v zásadě báječné, že byla v domě holka – pro ni byly všechny moje přítelkyně „okouzluující“ a „úchvatné“, u táty procházela láska víc žaludkem. Lillyini rodiče totiž ve městě vlastnili dvě lahůdkářství, a když mě Lilly navštěvovala, často něco donesla.

„To znamená, že už nikdy nedostaneme gratis carpaccio cipriani a hříbkové rizoto?“ zvolal můj táta vyděšeně, když pochopil, co mám v úmyslu. „Sbohem skořicové makronky a pralinky s citronovým sorbetem? Tak úžasnou holku už si nikdy nenajdeš, Quinne.“

„Samozřejmě že najde, Alberte!“ Máma se na něj přísně podívala. „A možná budou mít její rodiče fitness studio, v kterém budeš moct shodit ten svůj příživnickej pupek.“ Zatímco se táta zahanbeně podíval na svůj příživnickej pupek, obrátila se na mě a shovívavě se usmála. „Děláš dobře, zlato. Následuj svoje srdce. Ale rozcházet se po mobilu, to se zkrátka nedělá, něco takového musíš zvládnout osobně.“

„Rozhodně!“ potvrdil táta. „Jinak tě budou navždycky nenávidět! A musíš se jim u toho odvážně podívat do očí.“

A teď jsem musel přesně tohle udělat už jen proto, abych nezklamal svoje rodiče. Odložil jsem prázdnou sklenici. Možná by bylo chytré, kdybych při druhém pokusu neměl upito jen já, ale i Lilly. Takže jsem jednou rukou popadl svůj druhý gin tonic a druhou sáhl po caipirinha, které se ta Martinovic holka prakticky ještě ani nedotkla, protože byla příliš zaměstnaná tím, že na mě zírala vykulenýma očima.

„To ti radši vezmu, Luiso,“ řekla jsem a ona popuzeně zalapala po dechu. „Viš přece, že nezletilí tvrdý alkohol nesmí.“

Aniž bych čekal na odpověď, začal jsem si razit cestu davem do obýváku, sklenice opatrně zvednuté.

„Jmenuju se *Matilda*, ty namyšlenej... Ňufáčku,“ křikla po mně. „A tobě taky ještě není osmnáct!“

„Tak se za mě modli, abych se nedostal do pekla!“ křikl jsem se smíchem přes rameno.

„Jestli na to už není moc pozdě,“ řekl někdo ironicky a já se překvapeně zastavil. Většinu hostů jsem znal ze školy nebo z parkouru, ale holku, co stála přímo přede mnou, jsem ještě nikdy neviděl. A jestli ano, tak mi zaručeně nezůstala v paměti. Měla krátké vlasy obarvené na zářivě modrou, malý stříbrný kroužek v nose a další v obočí, měla na sobě hodně úzké černé džíny, top s velkým výstřihem a robustní polovysoké šněrovací boty. Oči měla obkroužené výraznou černou linkou. Už scházel jen přívěšek na krku v podobě kříže obráceného vzhůru nohama nebo tetování s číslem 666, pak by to klišé bylo perfektní. Přesto, nebo možná právě proto byla vcelku atraktivní. Odhadoval jsem, že je o pár let starší než já, možná už kolem dvaceti, ale to mohlo být tou spoustou make-upu nebo jejím sebevědomým vzezřením. Když jí z pusy uniklo krátké zasmání, ukázala třetí piercing na uzdičce rtu, s modrým třpytivým kamenem. Pak znovu zvážněla a skoro slavnostně pronesla: „To je dobře, že jsem tě našla, Quinne Jonatane Yuri Alexandře Arensburgský.“

„Oukej,“ protáhl jsem. Odkud zná moje celé jméno? Ani já ho pořádně neznal. Skutečnost, že to máma přehnala s počtem křestních jmen, mi byla trochu trapná, proto jsem se s nimi taky nikdy nechlubil. „Quinn Jonatan Yuri Alexander Arensburgský“ znělo takhle pomalu a okázale vysloveno skoro výhružně, jako začátek nějaké zaklínací formulky.

„Musíme si promluvit.“

„Rád bych, ale nemám vůbec čas,“ vysvětlil jsem. *Musím totiž donést tyhle drinky svojí budoucí expřítelkyni a ty vypadáš trochu pošahaně. Bohužel.* Na druhou stranu – byl jsem zvědavý. „Známe se?“

„Jmenuju se Kim.“ Zase úsměv a hned nato vážná tvář. „Co ti o tobě budu vykládat, ti nejspíš napřed bude znít šíleně. Taký víme teprve krátce, že existuješ.“

„Aha.“ Ne jen trochu pošahaná, ale úplně pošahaná, opravil jsem se v duchu, ale nedovedl jsem se přimět ji tam prostě nechat stát. Byla fakt dost hezká.

Její hnědé oči si mě důkladně prohlížely. „Je to důležité. Když jsme tě našli my, mohou i oni.“

Ted' už mi to přišlo příliš hloupé. „A oni jsou vrazi z mezinárodního zločineckého syndikátu, kteří chtějí tajné plány, co mi agent minulý týden na ulici nepozorovaně strčil do batohu? Nebo snad vyslanci delegace z planety Metis, odkud pocházím, aniž bych o tom věděl, a kterou můžu zachránit jen já, protože...“

„Potkáme se za deset minut před vchodovými dveřmi,“ skočila mi modrovláska lhostejně do řeči. „A Metis není planeta, je to jeden z měsíců Jupiteru.“ S tím se otočila a odešla. Překvapeně jsem za ní koukal, jak prošla kolem baru a zmizela na chodbě.

„To byla ale kost!“ pronesl můj kamarád Lasse, který se vedle mě zjevil a tak důrazně mi položil ruku kolem ramen, až jsem vylil trochu caipiriny. „Kdo to byl, kámo?“

„To jsem se chtěl zeptat já tebe, chlape! Koneckonců je to tvoje párty. Doufal jsem, že to je jedna z tvých podivných sestřenic nebo tak. Jmenuje se Kim.“

„Ne, moje podivná sestřenice je támhle u okna a už půl hodiny se pokouší dostat žvýkačku z vlasů. Tuhle Kim jsem ještě nikdy neviděl, přísahám,“ ujišťoval mě Lasse. „Nejspíš ji přivedl někdo z lidí z parkouru.“

„Chce se se mnou za deset minut sejít u vchodových dveří. Nejspíš venku zaparkovala svou vesmírnou loď.“

„Hustý!“ Lasse mnou nadšeně zatřásl, takže jsem na podlahu vylil ještě víc alkoholu. „Kámo, ty máš na holky takovou kliku! Teda, já to úplně chápu. Taky bych na tebe letěl, kdybych byl holka, upřímně.“ Popadl jeden z mých drinků a zhluboka se napil. „Jen se na sebe podívej. Ty kontrasty. To atletické tělo s roztomilým asijským dětským obličejíčkem, ty tmavě černé vlasy k šíleně modrým očím...“ Zarazil se. „Tyjo, teď zním jako zabouchnutá holka. Ale fakt, brácho, miluju tě!“

„Kolik už jsi toho vypil, Lasse?“ Podíval jsem se na něj a nakrčil čelo. Za střízliva nebyl tak emotivní. Ale dobře, no, osmnáct je vám jen jednou. I na mě začínal ten na ex vypitý gin tonic působit. „Já tě taky miluju, chlape. A ta modrovláska na mě neletěla, byla prostě jen... hrozně divná.“

„To by mně bylo ale úplně jedno.“ Ještě si důkladně lokl caipiriny.

„Lasse, znáš vlastně moje celý jméno?“ zeptal jsem se. „Se všema mýma křestními jmény?“

„Jasně. Quinn Johan Mega Gengar Hrabě Koks Arensburgský.“ Lasse se rozchechtal. „Nebo tak nějak.“ Pak objevil náramek. „Čumá... no do prdele, co to je? Od Lilly? To si ale musíš sundat, než se sejdeš s tou modrovláskou, to fakt není sexy.“

„Nejde to dolů,“ řekl jsem ponuře. Lilly mi tu koženou šňůrku nadšeně zavázala na tři dvojité uzly, které budou držet dalších sedmdesát pět dní, nebo aspoň sedmdesát pět let.

„Potřebuješ nůžky.“

Jo, nebo tak. „Ale když to rozstříhnu, bude Lilly děsně uražená.“ Na druhou stranu – jakmile se s ní rozejdu, bude beztak děsně uražená a já budu mít aspoň zpátky svoji důstojnost. A možná by Lilly tak naštvalo, že mě vidí bez náramku, že by mi oplátila stejnou mincí a rozešla se ona *se mnou*. To bych takříkajíc zabil dvě mouchy jednou ranou. Respektive přestříhl jedněmi nůžkami.

„Nahore v koupelně v šuplíku pod umyvadlem.“ Lasse mi četl myšlenky. „Dej mi tu skleničku! Počkám tu na tebe.“ Vzal mi z ruky i gin tonic a hned si lokl. „Tyjo, chlape, myslím, že je to nejlepší párty, jakou jsem kdy měl. Musíme jen dávat pozor, aby tentokrát nikdo nic nevyžil do tátova akvária.“

To v každém případě. Po párty k Lasseho šestnáctým narozeninám jsme museli vypláznout balík za to, abychom pořídili nové rybičky, než se Lasseho rodiče vrátí z dovolené. Během pátrání po tyrkysově zlatých vrubozubcích, lorikáriích řasnovousých a parmounech širokopruhých jsme museli projít všechny zverimexy ve městě, což bych nerad znova opakoval.

„Budu tu hned,“ ujistil jsem ho, aniž bych aspoň trochu tušil, že jsou to poslední slova, která Lassemu na dlouhou dobu řeknu.

V prvním patře byl klid, pro jistotu jsem nakoukl i do ložnice Lasseho rodičů, ale postel byla netknutá, párty se ještě spořádaně odehrávala v přízemí. Rodiče v posledních letech vždy odjeli na dovolenou a nechali Lassemu dům pro sebe pod podmínkou, že ho při návratu najdou ve stejném stavu, jako když ho opouštěli. Přitom podobně jako moji rodiče považovali škrábanec na podlaze za menší tragédii než zápach cigaretového kouře, který ulpí na závěsech a kobercích. Kuřáci proto mrzli venku na terase, ale zatím si žádný z nich nestěžoval.

Nůžky na nehty, které jsem našel v koupelně, bohužel nebyly pro leváky, a protože mi Lilly uvázala náramek na pravé zápěstí, chvílku mi trvalo, než jsem kůži přepízlal. Málem jsem ho hodil do odpadkového koše, ale pak jsem si ho radši strčil do kapsy u kalhot, pro případ, že by ho Lilly chtěla zpátky pro příštího ňufáčka. Zrovna jsem ale nespěchal to zjistit. Okno v koupelně vedlo dopředu na ulici a já byl zvědavý, jestli na mě modrovlasá Kim opravdu čeká přede dveřmi do domu. Ještě jsem si nebyl jistý, jestli dám na její výzvu, ale docela rád bych věděl, odkud – na rozdíl od mého nejlepšího kamaráda – zná tu spoustu mých jmen a co ode mě chce. *Taky víme jen krátce, že existuješ* – co to prosím pěkně mělo znamenat?

Pro jistotu jsem zhasl, než jsem okno co nejtišeji otevřel a předklonil jsem se, abych slídivě nakoukl pod stříšku nad schody.

No ano, byly to rozhodně její dlouhé nohy v černých botách. Očividně se zády opírala o zeď vedle dveří. Byla sama, neustálý příval hostů mezitím ochabl. Odsud jsem neviděl, jak se tváří, ale prsty nervózně poťukávala na obložení stěn. Opravdu se zdálo, že na mě čeká.

No dobře, tak si s ní teda promluví. O Lilly se můžu postarat i později.

Zrovna když jsem chtěl zavřít okno a sejít dolů, z výsadby na předzahrádce se ze stínu vyloupila nějaká postava a pomalu se loudala po dlážděné cestě ke dveřím. Zvědavě jsem se předklonil ještě trochu víc. Byl to nejspíš malý muž v kabátě a klobouku, jehož věk jsem v tom nuzném světle nedovedl odhadnout. Ale byl to ten typ klobouku, který nosívali dědečci s hrubosrstými jezevčíky, vycházel jsem tedy z toho, že je starší. Očividně to nebyl host, ale přišel sem kvůli téhle Kim. Ta se teď najednou odlepila od zdi.

„Vy!“ vyjekla polekaně.

Muž se zastavil. „Opravdu sis myslela, že jsme si tě nevšimli? Na naší půdě? To si teda troufáš!“ Měl podivně drnčivý hlas a nepotřeboval jsem vidět, jak reaguje ta modrovlasá, abych pochopil, že tohle *není* žádný neškodný dědeček s jezevčíkem.

Udělala pár kroků stranou, takže jsem ji teď viděl celou, byla celá napjatá.

Muži se její reakce nejspíš líbila. „Trochu pozdě, holčičko,“ pronesl s tichým smíchem. „Nám tak rychle nikdo neunikne.“

Kim se rozhlížela na všechny strany, jako by hledala únikovou cestu. Nebo někoho, kdo by jí mohl pomoci.

Drogy. To bylo první vysvětlení, které mi prolétlo hlavou. Ta modrovlasá byla dealerka a prodávala v revíru konkurence.

Ten muž se znovu pomalu přiblížil. „Povíš mi teď všechno, co potřebuju vědět. Kdo k tomu ještě patří, jak jsi to zařídila a kdo za tím vězí...“

„To radši zemřu,“ opáčila Kim tiše.

Muž se pořádně rozesmál, stejně drnčivě a hrozivě, jako mluvil. „Tohle přání ti vždy rádi splníme. A za menší přestupek, než je ten tvůj. Napřed si ale musíme ještě trochu popovídat. Ale nic nám nebrání v tom, abychom mezitím už začali s tím umíráním.“

Dívka udělala něco jako výpad stranou, aby snad otestovala rychlost mužovy reakce. Luskla prsty. Ozvalo se vrčení, které jsem nedovedl úplně zařadit, ale zježily se mi z toho chlupy. Byl to snad ten děda, kdo teď *zavrčel*? Ten strašidelný zvuk každopádně přiměl i Kim, aby ustrnula, jako by zkameněla.

„Nemůžete mi nic udělat,“ vyrazila ze sebe. „To by vzbudilo příliš rozruchu. A... mám poznámky, které se v případě mé smrti zveřejní, videa...“

Děda se ani nepohnul. „Ale opravdu?“ zeptal se a sáhl do kapsy svého kabátu.

Aniž bych přemýšlel, vyšvihl jsem se na parapet, odtud skočil na stříšku nad vchodem a o vteřinu později perfektně přistál na všech čtyřech na chodníku mezi tou modrovlasou a mužem, tak jako jsem to už stokrát předtím zkoušel na tréninku parkouru. Teprve když jsem se narovnal, pochopil jsem, co jsem udělal. Dalo by se říct, že jsem byl skoro stejně ohromený jako ti dva, kteří na mě nevěřicně civěli. Ale na přemítání teď nebyl čas.

„Pojďme pryč!“ Popadl jsem modrovlasou za paži a táhl ji s sebou. Dveře do domu byly zavřené a muž blokoval cestu na ulici, coby úniková cesta nám zbýval jenom skok skrz živý plot, který odděloval předzahrádku od zbytku zahrady. Protože jsem se s Lassem kamarádil odmalička, vyznal jsem se tu stejně dobře jako doma a věděl jsem, na kterém místě se dá protáhnout mezi

dvěma keři. Napřed jsem Kim prostrčil mezerou a následoval jsem ji, aniž bych se znovu podíval na toho muže, který se doufejme ještě nevzpamatoval z mého překvapivého zjevení. Pokud to zvládneme kolem domů dozadu na terasu, dostaneme se do bezpečí dovnitř.

„Co je to za typ?“ supěl jsem, zatímco jsme běželi tmou k proužku světla, který dopadal na trávník ze zimní zahrady.

„Jak může být někdo tak hloupý?“ zeptala se ona zároveň.

Jo, nebyl to zrovna chytrý nápad spontánně a bez jakéhokoli plánu vyskočit z okna, to už mi bylo jasné. Možná jsem měl z koupelny prostě jen na toho muže v klobouku hodit něco těžkého. Osobní váhu například. Nebo co možná nejhlubším hlasem křiknout: „Policie! Pomalu zvedněte ruce vzhůru a otočte se obličejem ke zdi.“ Ale i tak. Bylo to ode mě milé. A docela cool. Nevděčná koza.

„Rádo se stalo,“ řekl jsem.

„Ty to nechápeš. V žádném případě tě nesmí chytit.“

„Mě?“ zeptal jsem se nevěřicně. Byla fakt legrační. *Mně* aspoň nikdo nevyhrožoval, že mě zabije. „Co se to tu zrovna stalo? Řekni mi prosím, že je to nějaký divnej cosplay.“

Neodpověděla, což bylo možná kvůli třem postavám, které tak deset, patnáct metrů od nás zabočily za zadní roh domu. Bohužel to nebyli žádní hosté, kteří se tam chtěli pomuchlovat, ale podle siluety muž, žena a něco, co vypadalo jako obrovský pes.

„Do hajzlu!“ zašeptala Kim.

Jo, do hajzlu.

Ženina silueta vypadala vcelku neškodně, zato muž už podle obrysu působil podstatně mladší a svalnatější než ten chlápek s kloboukem, nicméně skutečným problémem byl ten pes – sahal

muži skoro k bokům. Zaznělo funění, zvíře se vrhlo naším směrem a očividně ho zbrzdilo jen vodítko.

Za námi se živým plotem prodral chlápek s kloboukem, což jsme víc slyšeli, než viděli. Byli jsme v pasti.

Zahrada vedle domu byla jen pár metrů široká, od sousedů, Lasseho štědrých prarodičů, ji dělila dva metry vysoká zeď. Kromě pár rybízových keřů, kompostéru a hromady dřeva na podpal tu byla ještě kůlna na náradí. Hudba a změť hlasů z párty sem doléhaly jen tlumeně. Nebyla šance volat o pomoc.

Existovala jen jedna cesta ven. „Tudy,“ sykl jsem, popadl jsem modrovlasou za ruku, protáhl jsem se s ní keři a rozběhl se ke kůlně.

„Umíš skákat přes zdi?“

Pravděpodobnost, že taky dělá parkour a snadno překoná dva metry, nebyla zrovna velká, ale měli bychom to o něco snazší.

„Ne, to nemůžu! Musíš zmizet beze mě, slyšíš? Nesmíš tě dostat.“

Co to pořád má se mnou. No, to je fuk, to můžu vyřešit později. Doteď to vypadalo, že se naši pronásledovatelé orientují, ale neslyšeli jsme žádné kroky, jen hlas chlápka s kloboukem, který odněkud z křoví uděloval příkazy. „Má s sebou ještě nějakýho hošíčka. Dovedte je oba,“ zaskřehotal. „Ale tu holku potřebuju živou. Vypusťte sirin!“

No do háje. Sirin byla nejspíš ten obří pes. A jestli potřebují živou jen tu holku, znamená to nejspíš, že toho hošíčka, tedy mě, může to hovado rozsápat.

Ted' jsme museli být rychlí. Když byl Lasse ještě malý, postavili jeho prarodiče vedle kůlny něco jako kočičí dveře ve zdi, aby k nim mohl kdykoli přijít. Dřív jsem tam s Lassem pořád lezl

a moc doufám, že ta dvířka ještě existují. Zatímco na mě Kim prskala, abych na ni nedbal a zmizel sám, klekl jsem si, našel jsem zapuštěnou rukojeť a dvířka jsem otevřel. „Ty první!“

Dvířka byla docela malá, ale naštěstí byla modrovláška štíhlá a mrštná. Já jsem byl šťastný, že neztrácela čas diskusí, kdo má jít první, ale po břiše se tam protáhla. Každopádně si neodpustila naléhavé šeptání: „Musíme se rozdělit, Quinne! Uteč a zastav se, teprve až budeš v bezpečí. Je jedno, co se stane, a je jedno, co uslyšíš, nevracej se, abys mě zachraňoval. Slib mi to!“

„To už je mi jasný.“ Nedalo se přeslechnout, že je pro ni opravdu důležité, abych ji nezachraňoval.

„Venatores, capite!“ zařval skřípavý hlas, já zavřel pusu a vyskočil na nohy. Přidali se snad další dva pronásledovatelé, kteří se jmenovali Venatores a Capite? Zaznělo krátké zavytí a ze strachu, že by mi ten obří pes mohl ukousnout nohy, kdybych zůstal vězet ve dvířkách, jsem jedním skokem zamířil ke zdi a odtud do zahrady Lasseho prarodičů. Právě včas. Jakmile jsem přistál, slyšel jsem psa hlasitě vrčet, prodírat se skrz rybízové keře a narazit do zdi. Vypadal sice obrovský, ale tuhle překážku očividně nezvládl. Mně se naproti tomu vyplatily měsíce trénování s Lassem. Pokud neobjeví dvířka, tak ta zeď chvíli vydrží.

Modrovlášku jsem nikde neviděl. Rozběhla se směrem na ulici, nebo do přilehlých zahrad? Neměl jsem tušení. Bylo sice chytré se rozdělit, abychom nalákali pronásledovatele různými směry, ale stejně jsem chtěl vědět, co se to tu krucínál děje.

Podle principu náhodného výběru jsem se obrátil vlevo a sprintoval kolem zahradního rybníčku k nízkému plotu, který oddě-

loval pozemek od zadního souseda. Dům Lasseho prarodičů byl celý osvětlený, oba ale byli v opeře, to nám vykládali, když přišli předat překvapení v podobě koktejlového baru. Světlo svítilo jen proto, aby odradilo potenciální zloděje. Pomohlo mi to, abych se ve tmě trochu zorientoval. Po modrovlásce pořád ani stopa. Doufal jsem, že to nějak zvládla. A že má u sebe mobil, kterým by si mohla zavolat pomoc. Můj telefon byl jako vždycky v kapse bundy a bunda ležela u Lasseho na posteli. V kapse u kalhot jsem měl jen dodací list mobilního koktejlového baru, který jsem předtím převzal od Lasseho. To fakt pomůže.

Když jsem se u jedle přehoupl přes plot do další zahrady, zaslechl jsem nějaký šelest, znělo to jako mávnutí ptačích křídel, obřích ptačích křídel, abych byl přesný. Instinktivně jsem se přikrčil, tak silný byl pocit, že mě každou chvílí trefí obří křídlo. Ale když jsem vzhlédl, nic tam nebylo.

Nejspíš jen nějaká vylekaná sova na přilehlém stromě. Čas se uvolnit jsem ale neměl, protože v tomtéž okamžiku jsem za sebou uslyšel hlasité vytí, které rozhodně nepasovalo do idylky rodných domků, ale spíš do béčkového hororu. Ta psí příšera se vážně nějak dostala přes zeď a byla mi v patách!

A najednou mě napadlo, jestli se tohle vážně děje. Pronásledují mě modrovlasá holka, děda v klobouku, obří pes a neviditelný pták? Co bylo v tom gin tonicu? Nejspíš by všechno hned přestalo, kdybych na minutu strčil hlavu pod studenou vodu.

Ale pak se z vytí stalo skučení a znělo to tak strašidelně, že mi nezbývalo nic jiného, než skočit dál. Později se tomu všemu můžu přece zasmát.

Střemhlav jsem se vrhl na trávník, který byl díky detektoru pohybu osvětlený, a skočil přes plůtek do další zahrady. Tam jsem vylezl po mřížce na rostliny na střechu garáže, abych se přes příjezdovou cestu dostal do souběžné ulice, kterou jsem přeběhl, a na další příjezdové cestě přeskočil další živý plot do další zahrady. „Zastav se teprve, až budeš v bezpečí,“ řekla mi ta Kim. Dobrý tip. Kde to ale mělo být? Tady to byla čistokrevná obytná čtvrť a touhle dobou se tu vůbec nic nedělo, mohli jste potkat nanejvýš poslíčka s pizzou nebo osamělého běžce. Že bych někde v tuhle hodinu zazvonil, nepřicházelo v úvahu, přinejhorším by nikdo neotevřel, nebo by mi zabouchli dveře přímo před nosem, zatímco mi ten obří pes zatne drápy do zad. Radši poběžím dál a udržím si dostatečný odstup mezi sebou a tím hovadem. Navíc jsem cítil, jak jsem rychlý, což mi dodávalo sebevědomí, čím dál jsem se pracoval zahradami. Parkour v noci po neznámém a nezajištěném terénu byl nerozumný a nebezpečný, ale moje nohy jako by samy nacházely přesně ty správné odrazové pozice a tělo jsem měl perfektně napjaté, když jsem skákal z garáže na garáž. Čím dál jsem byl, tím víc naživu jsem se cítil. Nebylo možné, aby se mnou někdo dokázal udržet tempo – a už vůbec ne ten děda v klobouku. A žádný pes na světě nedokáže přeskočit garáž.

Na několik hmatů jsem vylezl na dub, nebo co to bylo za strom, jehož koruna čněla nad dalším vysokým zahradním plotem. Na okamžik jsem se zaposlouchal do temnoty a pocítil obrovské zadostiučinění. Žádné kroky, žádné skřípavé rozkazy, žádné úchylné vytí. Setřásl jsem je!

To byl čas se pořádně vydýchat. Ať už se tu zrovna stalo cokoli, bylo to naprosto šílené a neskutečné, jako scéna ze snu nebo filmu. Jenom ve filmu říkají lidé věty jako „Potřebuju ji živou!“ a „Nesmí tě dostat!“. A jen ve filmu se objevovaly zvuky jako ten šelest křídel, který se nade mnou teď náhle objevil, doprovázený pronikavým vysokým výkřikem, který nepocházel od člověka ani zvířete a zněl jako směs vriskotu a prskání. Tolik k tématu. Vymrštil jsem se bokem z koruny stromů a svezl se dolů, dokud jsem nedopadl na trávník. Přistál jsem v zahradě, ani už jsem nevěděl, v jaké ulici jsem, ale protože zesílil provoz, musel jsem být už blízko okruhu. Tam byly otevřené restaurace, tramvaje a divadlo. A lidi.

Tady naproti tomu očividně všichni už spali. I když se několik světel díky senzoru pohybu rozsvítilo, v domě se nikdo ani nepohnul. Ještě jednou zazněl ten vriskot a popohnal mě dál směrem ke garáži, za kterou jsem doufal, že najdu zadní otevřené dveře. Ale ani jsem se nedostal k tomu, abych to vyzkoušel. Protože než jsem dorazil ke dveřím, zahlédl jsem dvě zářivě žluté oči, které na mě civěly z křoví.

Ne! To není možné! Ale ano – když vystoupil na světlo, pochopil jsem, že ten obří pes je ve skutečnosti vlk, černý, rozježený a s hrozivě ohrnutými pysky. Už na mě čekal.

Cenil na mě své monstrózní zuby a po vteřině strnutí moje tělo samo od sebe zareagovalo. Vyskočil jsem na vratkou hromadu dříví vedle garáže a odtud jedním zoufalým skokem na střechu. Když jsem se odrazil, několik polínek s rachotem spadlo na zem. V domě se pořád nic nepohnulo. Kdyby se teď ti lidé podívali z okna, uviděli by obřího vlka, který jim běží po trávníku

a s vrčením vyskočí na stěnu garáže. Ale bohužel se nikdo z okna nepodíval. Nikdo mi nepřišel na pomoc. Skočil jsem jako štika a uprchl na střechu sousední garáže, odtamtud na prodlouženou stříšku dozadu ke kontejnerům s tříděným odpadem a zase nahoru na střechu další garáže. V dálce jsem rozeznával růžový neon kadeřnictví, které bylo na kraji okružní třídy. Rozběhl jsem se jako posedlý směrem k salonu „Lásky vlásky“. Uteču do Güngörova kebabu, který byl hned vedle, a odtamtud zavolám policii. Nebo do zoo. Nebo svým rodičům. „Tati, mohl bys mě rychle vyzvednout? Vlk a obří pták mě chtějí sežrat!“

Zvuky motorů projíždějících aut se postaraly o to, že jsem mávání křídel uslyšel, teprve když byly přímo nade mnou. V panice jsem se špatně odrazil a místo na další střeše jsem skončil někde ve vzduchu před ní. Okap, za který jsem se zachytil, se hned vytrhl z ukotvení a s rachotem přistál spolu se mnou na dlažbě. Nohou mi projela prudká bolest, ale nedbal jsem na to a běžel jsem tak rychle, jak jsem jen dovedl, směrem ke křižovatce. Světla příjíždějícího auta mě oslepila, toho vlka jsem proto uviděl, až když na mě ze strany skočil a odhodil mě do vozovky. Poslední, co jsem slyšel, než jsem narazil na asfalt, bylo skřípění brzd auta spolu s vriskotem toho okřídleného tvora. A poslední, co jsem si pomyslel, že teď snad všichni lidi v ulici pochopili, že ta rána nebyla v televizi. Ale pro mě už bylo pozdě.

Matilda

Doteď pro mě byl pátý prosinec vždycky „dnem, kdy jsem odhalila lež o Mikulášovi“ nebo ve vzpomínkách mé rodiny „den, kdy Matilda strhla strýčkovi Ansgarovi plnovous z obličej, podupala mu biskupskou mitru a všem zkazila mikulášský večer“. Ale odteď to bude nejspíš navždy den, kdy měl Quinn Arensburský nehodu.

A to jen půl hodiny po tom, co jsem ho na narozeninové party Lasseho Nowaka proklela. Na první pohled by se tam dala tušit nějaká souvislost, ale Quinna už jsem proklela tolikrát, aniž by se mu pak něco stalo. A přestože obvykle bývám velmi vnímavá, pokud jde o pocity viny jakéhokoli druhu – Julie dokonce vždycky tvrdí, že „pocit viny“ je moje druhé jméno –, ani na vteřinu jsem si nenamlouvala, že s tím mám něco společného.

Zpráva, že Quinn vběhl pod jedoucí auto, okamžitě ukončila Lasseho party. Do domu přišla policie a poslední, co jsme s Julí viděly, než jsme spolu s ostatními naprosto šokovanými hosty odešli, byl Lasse. Zhroucený a zmatený seděl na gauči a pokoušel se odpovídat na otázky, zatímco uřvaná Lilly Goldhammerová visela v náručí policistky, která vypadala přepracovaně.

Z nějakého důvodu jsem v tu chvíli zatoužila vyměnit si s Lilly místo, abych mohla stejně nezřízeně plakat.

To bylo pochopitelně zcela zcestné. Oficiálně jsem Quinna Arensburgského totiž nenáviděla od té doby, co mi byly přibližně čtyři a on mě nazval „hloupým křeččím ksichtem“ a strčil do kopřiv.

Arensburgští a Martinovi byli znepřátelení, co si pamatuju, i když se pojmy jako „znepřátelení“ nebo „nenávidět“ rozhodně nepoužívaly. Arensburgští nanejvýš vystavovali zkoušce naši lásku k bližnímu. Což bylo v zásadě totéž.

Julie byla jediná, kdo věděl, že ke Quinnovi chovám tajnou náklonost, která lásku k bližnímu trochu přesahovala, ačkoli to opačně rozhodně neplatilo a to nejmilejší, co mi Quinn v průběhu let kdy řekl, bylo „otravný Ďolíčku“, protože mám dolíčky ve tvářích. To nejpodlejší na seznamu byla „mluvicí kapusta“ a v těsném závěsu „suchaří ksicht“.

Přiznávám: Quinn nejspíš nikdy nevěděl, s kým přesně zrovna mluvím, libovolně mě zaměňoval s mými sestřenicemi Luisou a Mariechen nebo s mojí starší sestrou Teresou. Díky tomu to však nebylo lepší, spíš ještě víc nespravedlivé. Nejvíc mě štvala záměna s Luisou. Úplně bych chápala, proč by někdo chtěl strčit Luisu do kopřiv, dodneška téměř neuplynul jediný den, kdy bych to sama neměla chuť udělat.

Bylo ale k naštvaní, že jsme si s Luisou byly dost podobné a Quinn nebyl jediný, kdo nás nedovedl rozlišit. Přesněji vzato jsme *všechny* vypadaly dost stejně, Luisa, Mariechen, Teresa a já. A Luisino dvojče Leopold. Bylo to tím, že moje máma a Luisina máma – teta Bernadetta – byly sestry a můj otec a Luisin otec

zase bratři. My děti jsme všechny měly blondaté lokny, pršáčky a nápadné dŕolíčky ve tvářích, což sice možná zní roztomile, ale je to roztomilé, jen dokud je vám nanejvýš osm let.

Nebo jste buclatý andílek.

Odfrkla jsem si při vzpomínce na náš rozhovor u baru. Vážně mě našťval, teď jsem byla ale ráda, že mě na oplátku nenapadla žádná originální nadávka. Možná by to mohlo být to poslední, co jsem mu kdy řekla. . .

„To přežije, pokud se to fakt stalo.“ Julie se na mě cestou domů z boku povzbudivě usmála a stiskla mi ruku. Samozřejmě si všimla, že jsem polykala nevhodné slzy. „Navíc nejsi jediná, koho se to dotklo. Taky jsem docela rozrušená. Lasseho divná sestřenice dokonce bulela, a to Quinna vůbec neznala.“

„Myslím, že bulela, protože se jí do vlasů nalepila žvýkačka,“ řekla jsem. „Ptala se mě, jestli s sebou nemám kapesní nožík, abych jí mohla uříznout ofinu.“

Někde o pár ulic dál byla slyšet siréna a já se zastavila.

„Určitě to nebude tak zlé.“ Julie mě táhla dál. „Vůbec si nedovedu představit, že je Quinn zraněný, ty jo? Víš jak, ten kluk nedávno udělal salto ze střechy sportovní haly.“

To jsem si ještě moc dobře pamatovala, protože přistál jen dva metry ode mě, ladně jako kočka. Se smíchem se postavil, odfoukl si z obličje lesklý černý pramínek vlasů a své zářivě modré oči upřel na kamarády, kteří samozřejmě hulákali a tleskali.

„Jo,“ řekla jsem. „Pořád si bohužel dovedu všechno představit.“

„Hlavně to negativní, já vím, jsi pesimistka plná fantazie.“ Julie si odfrkla. „Ale teď musíme prostě myslet pozitivně. Jsem si

jistá, že Quinn přijde v pondělí zase do školy, ty ho budeš moct na dálku zbožňovat a on tě bude moct ignorovat. Jako vždycky.“

„Když si mě zrovna nesplete s Luisou.“ Pokusila jsem se zasmát. „Dneska večer jsem si měla vzít to tričko od tebe.“ K patnáctým narozeninám mi totiž Julie darovala tričko s potiskem „NEJSEM Luisa“. Stejně jako tričko s nápisem: „Existují jen dva typy lidí. Oba nenávidím.“ Bohužel jsem ho směla nosit jen na spaní a máma se ho za ten rok a půl pokoušela zabít příliš horkou žehličkou, jako to dělala se všemi mými kousky oblečení, které jí byly trnem v oku. Zatímco na nenávisném tričku už stálo jen „NE VID M“, nápis na tričku s Luisou zůstal jako zázrakem neporušený. Možná to bylo znamení.

„Něco ti řeknu. Jestli bude Quinn v pondělí ve škole, vezmu si to triko příští neděli do kostela,“ prohlásila jsem slavnostně. „Bez svetríku.“

Julie se zasmála. „Tvoji rodiče zavolají exorcistu, jestli to uděláš, ale já tě od toho nebudu zrazovat. Sním o tom už roky.“

V ten okamžik nám zavibrovaly mobily a my jsme pro ně synchronizovaně sáhly do kapes.

„No kruci,“ zamumlala Julie.

Začaly se šířit první drby. A podle nich byl Quinn buď mrtvý, nebo těžce zraněný, nebo lehce zraněný, nebo se do té autonehody vůbec nezapletl.

Zbytek cesty jsme zíraly na displeje a pokoušely se zjistit, která zpráva by se mohla nejvíc blížit pravdě. A která byla založená na fantazii nebo na zbožném přání. Pro Quinnovu smrt mluvilo, že někdo z jeho třídy odhalil post majitele občerstvení,

před nímž se ta nehoda stala. Byla to rozmazaná fotka místa nehody s popiskem: „Doufám, že v nebi udělají stejně dobré dönerý tomuhle klukovi, který byl velkým fanouškem našeho iskender talíře.“ A někdo, kdo údajně znal někoho, kdo znal záchranáře ze sanitky, psal, že na asfaltu zůstalo dost mozkové hmoty a taky ucho.

Ale jestli byl Quinn mrtvý, tak proč by pak sanitka odjížděla se sirénou, což na vlastní oči viděl bratr Smilly Bertramové? A jak to bylo s tvrzením, že Quinn byl tak opilý, že mu v nemocnici museli vypumpovat žaludek?

A pak tu byla ještě naše kamarádka Aurora, která by mohla přísahat, že Quinna viděla v kině naprosto nezraněného? „Sice jen zezadu, ale docela určitě to byl on!“ psala.

Bohužel ani Julie nepovažovala za možné věřit Aurořině verzi, protože v říjnu tvrdila, že viděla Justina Biebera v supermarketu, jak si kupuje toaletní papír a sáček lněných semínek. Takže jsem předpokládala, že pravda bude někde mezi zraněný a mrtvý. Přinejmenším na fámě, že byl Quinn opilý, bylo něco pravdy: kopl do sebe ten gin tonic na ex, a jestli pak stejně rychle vypil i moji caipirihu, byl všechno, jen ne střízlivý a jeho reakční rychlost byla určitě omezená. Možná by se mu nic nestalo, kdybych víc bojovala o svůj drink...

„A je to tu zas, staré dobré pocity viny,“ řekla Julie, když jsem s ní sdílela svoje úvahy. „Myslela jsem, že ti stačí být zodpovědná za změnu klimatu.“

„Neseš svůj díl viny, když konzumuješ produkty s palmovým olejem,“ opáčila jsem, pohled dál upřený na mobil.

Bylo teprve půl jedenácté, když jsme přišly k Julii domů, ale všichni už spali. Juliini tři mladší nevlastní bratři vystavili gumáky pro Mikuláše, a jak to tak vypadalo, už tady byl, boty byly plné malých balíčků a mandarinek.

„Nech tu taky jednu botu,“ šeptla Julie, zatímco postavila svoji šik černou semišovou kotníčkovou kozačku vedle gumáků. „Jinak bude zklamaná.“

„A co teprve já.“ Řeč byla o Juliině nevlastní mámě, mé tetě Berenice alias nejmilejšímu člověku na světě. „Loni jsem v botě našla tu skvělou řasenku. A marcipánové koule.“ Pečlivě jsem přisunula svoji kozačku vedle té Juliiny. Byla taky černá, ale ne šik, protože jsem ji zdědila po Terese a ta chodí nakupovat vždycky s mojí mámou.

Po špičkách jsme proklouzly do Juliina pokoje a tiše za sebou zavřely dveře. Teta Berenika už pro mě povelkla Juliinu rozkládací pohovku a nachystala nám sušenky a rybízovou limonádu. Péče tety Bereniky byl jeden z důvodů, proč jsem tady přespávala mnohem radši než u sebe doma. Další byl, že můj pokoj měl jen osm metrů čtverečních, zatímco Juliin měl dokonce vlastní koupelnu. A to nejdůležitější: v neděli jste tu směli vyspávat tak dlouho, jak jste jen chtěli, zatímco moji rodiče trvali na tom, že i ve dnech volna od kostelního sboru s nimi musíme v devět na bohoslužbu.

Teta Berenika sice měla v genech stejné lokny, dolíčky ve tvářích, nosík i našpulenou pusinku jako moje máma, ale v ostatních ohledech nemohla být odlišnější. Její sestry při každé příležitosti zmiňovaly, jaký je způsob života tety Bereniky „nevyzpytatelný“, a prately používaly slova jako „prostopášná“ a „skandální“,

když o ní mluvily. Teta Berenika pak pohodila svou vlnitou hřívou a hlasitě se smála. Vůbec se dost smála, možná proto byly její dolíčky ve tvářích pořád ještě přitažlivé a nestaly se z nich dvě nesouhlasné vrásky u každého koutku úst jako u mojí mámy a tety Bernadetty.

Juliina vlastní matka pocházela z Tanzanie a zemřela na rakovinu prsa, sotva se Julie naučila chodit. Po smrti svojí ženy se Juliin otec vrátil do Německa, kde se pak seznámil s tetou Berenikou. Takhle se Julie stala mou sestřenicí, což bylo něco, za co jsem osudu byla každý den vděčná. Bez Julie po mém boku bych z téhle rodiny dávno zešílela.

„Luisa a Leopold očividně založili skupinu s názvem *Truchlení pro Quinna*.“ Julie pobouřeně zalapala po dechu. „Jen pro lidi z jejich ročníku, samozřejmě. Nejsme zvané.“

„Truchlení pro Quinna? Znamená to...?“ Nedovedla jsem tu větu dokončit.

„Ne, to neznamená,“ odpověděla Julie rázně. „Znamená to jen, že Luisa a Leopold jsou máklí. A takový šplhouni. Pozvali do té skupiny *učitele*!“

„Třeba vědí víc,“ opáčila jsem nejistě. Ach bože, možná mluvili s Quinnovými rodiči... „Je Quinn mrtvý?“ napsala jsem roztrženými prsty Luise.

„S největší pravděpodobností,“ odpověděla okamžitě. „Na místě nehody se našlo dost mozkové hmoty a ucho.“

S úlevou jsem vydechla. Luisa netušila o nic víc než my všichni a orientovala se jen podle fám. A tomu s tím uchem jsem neuvěřila ani na vteřinu.

„To je tak luisovské, založit smuteční skupinu pro někoho, kdo vůbec není mrtvý,“ řekla jsem poté, co jsem jí poslala zvracejícího smajlíka.

„Jo, stejně tak by se dala uspořádat oslava svatby pro někoho, kdo je single,“ opáčila Julie.

Uniklo mi hysterické zahihňání a vyděšeně jsem si zakryla pusou. Co to se mnou je? „A co když je doopravdy mrtvý?“

Julie zavrtěla hlavou. „Všichni jen vyšilují. Nikdo nic neví. Nebo snad věříš, že to auto z nehody řídil otec Lilly Goldhammerové a chtěl Quinna zavraždit? Dej si sušenku! Quinn ještě žije.“ Ukázala na svůj displej. „Koukej! Zrovna totiž dostal ledvinu od ženy, která ho přejela. No panečku!“

„Máš pravdu! Nikdo nic neví. Můžeme jen čekat.“ Odhodlaně jsem odložila mobil stranou. „Nekoukneme na nějaký z těch nudných dokumentů o zvířatech, co máš tak ráda? Uklidňuje to nervy.“

„Tak jo,“ řekla Julie nadšeně. „Nedávno jsem začala koukat na seriál o přírodě na horním toku Dunaje, který se ti bude líbit, vůbec nic se tam neděje. A oblečeme si moje vánoční flanelová pyžama. Máma bude mít takovou radost, když je budeme mít ráno u snídane.“

Uvelebily jsme se spolu na gauči. Sušenky sice chutnaly trochu podivně – teta Berenika nejspíš dětem zase dovolila hodit do těsta všechno možné, hlavně že je to baví –, ale stejně jsme je všechny snědly. A pak – ve videu zrovna potápka roháč zpomaleně setřásala vodu z peří – jsem usnula.

Když jsem se vzbudila, Julie měla opřenou hlavu o mé rameno a notebook byl zaklapnutý. Něco se mi zdálo a na vteřinu jsem

měla pocit, že má ten sen nějaký význam a je důležité ho nezapomenout. Ale čím víc jsem se pokoušela si ho zapamatovat, tím víc mi vyklouzával, až jsem po půl minutě věděla už jen to, že na mě ve snu mrkala kočka Arensburgských. Pak jsem si ani nebyla jistá, jestli je to pravda. Jediné, co zůstalo, byl nezvyklý pocit naděje.

Opatrně jsem posunula Juliinu hlavu stranou, vymotala se z deky a sáhla po mobilu. Bylo půl třetí a nutně jsem potřebovala na záchod. Zatímco jsem si čistila zuby, vykoukla jsem z okna. Kdybych byla teď doma ve svém pokoji, viděla bych přímo naproti na Quinnův dům. V zimě, kdy se brzo stmívalo a od odpoledne se svítilo, se dalo dobře rozeznat vnitřní vybavení. Všechno tam bylo barevné: nábytek, obrázky, zdi, polštáře a květiny na jídelním stole. I šaty Quinnovy mámy a košile jeho otce byly pestrobarevné a vzorované, dokonce i kočka, která na mě ve snu mrkala, měla svítivě oranžovou srst. Ze svého pokoje jsem nejlépe viděla do mátově zeleně vymalované kuchyně, kde společně vařili, jedli nebo seděli s kamarády a hráli si. Přinejmenším zdálky působili jako z obrázkové knížky, nejharmoničtější rodina na světě.

Občas šli navečer ve třech na malou procházku po čtvrti a to pan Arensburgský položil ruku Quinnovi kolem ramen a Quinn zas dal ruku kolem ramen svojí mámy. Kvůli Quinnovu asijskému vzhledu – velké modré oči nejspíš zdědil po své matce – bylo na první pohled jasné, že jeho spíše podsaditý rudovousý otec není jeho vlastní táta, ale vždycky působil, jako by každou chvíli měl puknout pýchou na svého adoptivního syna.

Jak je jeho rodičům asi teď? Sedí ve svém barevném oblečení na pusté nemocniční chodbě a čekají, paralyzovaní strachem?

Přinejmenším zůstávají ušetřeni fake news, které pořád kolovaly. Smilla Bertramová vyslovila domněnku, že se Quinn pod to auto vrhl záměrně, a to rozpoutalo bouřlivou diskusi o motivech. A ještě horší bylo, že Gereon Meyer na své 3D tiskárně vytiskl ucho pro Quinna z neonově zeleného plastu.

Když jsem plivla pastu do umyvadla, rozsvítil mi displej obrázek od Luisy. Smutně se usmívala do kamery a v pozadí se daly rozpoznat hořící svíčky a květiny a... moment! Byl to snad plot Arensburgských? Přiblížila jsem si kovové mříže za Luisinou kulatou hlavou. No ano! *Byl* to plot Arensburgských. Na zídce pod ním stály nejrůznější lucerny a hřbitovní svíčky a něco jako plakát s duhou, pod kterou stálo „Nikdy na tebe nezapomeneme, Quinníku“.

„Doufám, že to Quinn v pořádku zvládl přes duhový most a modlím se za jeho ubohé rodiče,“ napsala Luisa pod fotku. „Díky všem, kdo tu s námi vyjadřují soustrast a to, jak moc nás to zasáhlo.“ Z hashtagů jsem si přečetla jen #nemuzuspat, #friends a #boziplan, pak už jsem rozrazila dveře z koupelny.

Oni snad nemají všech pět pohromadě!

Julie s úlekem vyskočila na pohovce, očividně jsem byla moc hlasitá. „Co se děje?“ zeptala se rozespale. „Proč se oblékáš?“

„Musím domů. Luisa a Leopold zinscenovali před Quinno-vým domem něco jako pietní místo a já nechci, aby jeho rodiče... koukni se na Luisin Instagram.“ Zapnula jsem si zip u džínů. „Představ si, že se vrátí z nemocnice, úplně hotoví a ustaraní, a uvidí *tohle!* Zorganizované jejich nejmilejšími sousedy. Kde mám bundu?“

„To neudělali!“ Julie se posadila a hledala mobil. „Kde mám jen...? Jo, tady.“ Vykulila své velké hnědé oči. „Hashtag dvejen-srdcetvbetlemebdi... Nechápu.“

Už jsem běžela po schodech dolů, vklouzla před dveřmi do kozaček a už jsem byla půl ulice na cestě, když mě Julie dohnala.

„Počkej,“ křičela. „Můžu Luise pohrozit krav magou z mého kurzu *Dostaň se bezpečně domů*.“

Nemohla jsem jinak, musela jsem jí vlepit pusu na tvář, když mě dohonila. „Díky! Jsi nejlepší!“ Pak jsem se zase rozběhla. „Pojď, vezmeme to zkratkou!“ ukázala jsem na mřížovanou branku, která vedla na hřbitov.

„V žádném případě,“ supěla Julia. „Ne přes ten strašidelný hřbitov. Ne uprostřed noci. Mám na sobě pořád pyžamo!“

„Nebuď takový mimino!“ opáčila jsem. „Zombíkům je fuk, co máš na sobě.“ Trasa přes hřbitov zkracovala cestu mezi Juliiným a mým domovem o víc než polovinu a já jsem ji používala v každé denní době, protože jsem se tu na rozdíl od Julie nebála. Hřbitov byl jeden z největších a nejstarších ve městě a se svými památkově chráněnými náhrobky, širokými stromovými alejemi, spoustou mechem porostlých soch a zpustlými místy taky nejkrásnější. Oficiálně v zimě zavíral v sedm večer, ale boční vchody většinou zůstávaly otevřené a pro případ, že by je nějaký obzvlášť horlivý správce hřbitova nebo zahradník zavřel, jsem u sebe vždycky měla klíč. Péče o zanedbané hroby byla jediná z mnoha čestných funkcí, do nichž mě moje rodina nutila, která mě bezmezně bavila.

I potmě jsem se na hřbitově skvěle vyznala, proto jsem se znovu rozběhla, hned co jsem zavřela branku, kterou jsme sem přišly.

Julie mě chytla za ruku. „Ne tak rychle, prosím,“ šeptla.

Ale já nechtěla ztrácet čas, musela jsem Quinnovy rodiče ušetřit pohledu na Luisinu předčasně pietní místo. „Zombíci jsou pomalí, nedostanou tě, když poběžíš.“

„Haha.“ Julie zrychlila a přitom pevně svírala moji ruku. „Huh! Všude ta blikající červená světýlka. Myslím, že se tamhle něco pohnulo.“

Nemohla mi nahnat strach. Hřbitov byl i v tuhle hodinu plný života, vítr šelestil ve stromech, sýčkové, netopýři, kuny a kočky sem v noci chodili lovit a už několikrát jsem tu viděla lišku, která tu někde musela mít svoji noru. Pojmenovala jsem ji Gustav. Ale protože jsme svým během a funěním všechny přiměly k úprku, dostaly jsme se k bráně, která vedla na Starou hřbitovní ulici, aniž bychom potkaly Gustava nebo nějaké jiné zvíře. Julie si s úlevou vydechla, když se za námi branka zavřela. Jako vždy přitom tiše zavržala.

„Stra. Ši. Del. Ný.“ vydechla Julie a otřásla se.

„Jé, dobře, že jste tady,“ řekl někdo vesele a Julie vyjekla, jako by na ni přece jenom sáhl zombík. Ale bylo to horší, byla to Luisa. Doufala jsem, že už šla do postele a že já budu muset jen rychle ty věci posbírat ze zdi. Ale Luisa vypadala naprosto vzhůru. Juliino vyjeknutí okomentovala káravým mlasknutím. „Máte s sebou hřbitovní svíčky s víčkem? Vítr svíčky pořád zháší a potřebujeme jich ještě mnohem víc, mělo by to vypadat jako moře světla, až se pan a paní Arensburgští vrátí domů.“

„Kdybychom jen věděli, kdy to bude...“ doplnil Leopold. Stál na příjezdové cestě Arensburgských a ruce si založil na hrudi. Na zdi za ním leželo jeho pouzdro na hboj. „Představuju si to

úžasné dojemné, začneme s ‚Candle in the Wind‘, až budou vystupovat z auta. Nebo ‚Time to Say Goodbye‘ nebo možná docela obyčejně. . .“

„Nic se tu nebude hrát, je to jasný?“ řekla jsem tiše. Ve skutečnosti jsem to chtěla rozezleně zařvat, ale byla jsem víc udýchaná, než bych myslela. „Uklidíte tuhle pokryteckou příšernost a zašijete se někam, než někdo přijde k úhoně.“

Leopold a Luisa se na mě překvapeně podívali. „Než někdo přijde k úhoně?“ zopakovala Luisa. „Ty nám snad vyhrožuješ?“

„Spíš jsem měla na mysli Arensburgské, které raníte touhle svojí performancí tady, ale jestli to chceš chápat takhle – jo, vyhrožuju vám!“ Hlas už jsem měla silnější. „Nemůžete přece vyrábět pietní místo za někoho, kdo vůbec není mrtvý. Přemýšleli jste vůbec o tom, jak se budou Quinnovi rodiče cítit, když budou před jejich domovem hořet hřbitovní svíčky, zatímco Quinn možná v nemocnici těžce raněný bojuje o život?“

„To přece vůbec nevíš!“ zalapala po dechu Luisa.

„Jo, ale vy přece taky ne!“ zařvala jsem.

Dvojčata asi tak pět vteřin mlčela. Ve světle pouliční lampy a svíček jsem viděla, jak jim to v obličejích pracuje a na chvíličku ve mně vzklíčila naděje, že pochopila svoji chybu.

„I kdyby ještě nebyl mrtvý, trocha účasti neuškodí,“ řekl pak Leopold a moje naděje byla ta tam. Luisa a Leopold by nikdy v životě nepřiznali chybu. To prostě nesedělo k jejich povahám. „Proces smrti je v naší společnosti příliš vyčleněný,“ poučil mě Leopold. „A modlitbami, svíčkami a písněmi přece nikomu neublížíme.“

Zatnula jsem ruce v pěst. Diskutovat s těmi dvěma bylo vždycky marné.

„Přesně tak.“ Luisa sundala z plotu plakát s duhou. „Tohle můžu přece nahradit. Třeba tam napíšu prostě: Všichni se za tebe modlíme, Quinníku. To se hodí pro všechny případy.“

„Quinníku? To jako vážně?“ Julie se konečně zotavila z našeho zombického výletu a přišla mi na pomoc. „Vždyť toho kluka nemůžeš vystát! A pro něj jsi ta nejpitomější kráva, která kdy chodila po Zemi.“

A nejen pro něj. Rázně jsem sfoukla jednu svíčku.

„Quinn by nechtěl, aby ses za něj modlila, i kdyby modlení mělo pomoci,“ pokračovala Julie a Luisa a Leopold se pobouřeně nadechli.

„A co to vůbec znamená všichni? Vidím tu jen vás dva,“ řekla jsem. Juliina slova mě trochu zasáhla. Už několik let tváří v tvář vši bídě světa jsem si nebyla jistá, jestli Bůh opravdu existuje, ale ještě jsem se nedovedla přenést přes to ho úplně vypustit.

„Udělej přece něco,“ řekla Luisa Leopoldovi.

„Jo, udělej přece něco, Leopolde.“ Smetla jsem další hřbitovní svíčku ze zdi. Vosk se rozprskl na chodníku. Leopold k sobě vyděšeně přitiskl svoje pouzdro na hoboj. „Nejlepší bude, když půjdeme spát a tenhle váš vylhaný bordel tady prostě uklidíme. Ale jestli chceš, klidně se s náma můžeš poprat.“

„Jo, ráda se s tebou poperu,“ potvrdila Julie. „Konečně budu moci použít svoje znalosti z kurzu Dostaň se bezpečně domů. Například ránu pěstí do vazů.“

Leopold o krok ustoupil. „Vy nejste... tak úplně při smyslech. Stojíme tu už hodiny a opravdu jsme o tom přemýšleli!“

„Ano, prokažte trochu respektu! A schopnost empatie,“ řekla Luisa.

„To zní zvláště od někoho, kdo je sám citlivý jako pařez.“ Julie přešla na protější stranu ulice a vytáhla naše popelnice z dřevěného přístřešku.

To byl dobrý nápad. Takhle to bude nejrychlejší.

„Od koho jsou tyhle?“ zvedla jsem malou kytici, která vězela mezi mřížemi. Pak jsem se na ni pozorněji podívala. „Povězte, není to kytice, kterou jsme darovali tetě Bernadettě k narozeninám?“

„Byla ještě jako nová,“ hájila se Luisa. „Jde přece mnohem víc o symbolické poselství.“

Pozvolna jsem pojala podezření, že všechny ty svíčky, plakáty a květiny jsou od Luisy a Leopolda a její díky na Instagramu „všem, kdo tu s námi vyjadřují soustrast a to, jak moc nás to zasáhlo“ byla výzva, kterou našťestí nikdo nevyslyšel. Mrskla jsem kytici do popelnice.

„Tamhle jede auto,“ řekla Julie a moje srdce hrůzou poskočilo. Honem jsem sfoukávala další svíčky.

„To je ta dobrá lucerna z naší terasy, tu nemůžeš vyhodit do popelnice!“ Luisa vyrvala Julii sklenici z ruky. „Ty máš na sobě pyžamo?“

Auto našťestí zabočilo na příjezdovou cestu o pár domů dřív. Přesto jsem teď spěchala. Až se Arensburgští vrátí domů, v žádném případě nepotřebují vidět děti svých blbých sousedů. Proto jsem nechala na Julii, aby hodila zbytek svíček do popelnice, a místo

toho začala odstrkovat svého bratrance z cesty. Bydleli jsme ve dvojdomku z roku 1902, ve kterém vyrostl už můj pradědeček. Leopold, Luisa, strýček Thomas, teta Bernadetta a Mariechen v čísle 14, moji rodiče, Teresa, já a student z Uruguaye jménem Matías v čísle 16.

Leopold se jen nepřesvědčivě vzpínal. „Rozhodně se tebou nenechám přimět k nějakým násilnostem,“ řekl. „Ale důrazně protestuju.“

Tak důrazně, že jsem ho musela dostrkat až k zahradní brance, zbytek cesty k domovním dveřím už došel sám.

„A teď ty.“ Obrátila jsem se na Luisu. Nejspíš mi to neudělá tak snadné.

„Jen si to zkus!“ Zkřížila ruce, jak jen to s lucernou, kterou držela, šlo. Pak začala naříkat. „Víš, kolikrát jsem ty svíčky musela znova zapálit, protože je sfoukl vítr?“

„Možná to vůbec nebyl vítr, ale Boží dech,“ řekla jsem a Luisa sykla. „Že se nestydíš!“

„Nech ji být, sestřičko,“ křikl Leopold odnaproti. Už otevíral domovní dveře. „Udělali jsme, co jsme mohli.“

„Jo, přesně, Luiso, už máš svoji instagramovou fotku, která dokazuje, jak šíleně soucitný člověk jsi.“ Julie třískla víkem popelnice a odtáhla ji zpátky do přístřešku. „Tu určitě olajkuje i Svatý otec osobně. Nebo přinejmenším někdo z jeho tajemníků.“

Luisa nám uštědřila zničující pohled. „Jsem zvědavá, co tomu ráno řeknou naši rodiče.“

Jo, to jsem byla taky zvědavá. Ale teď jsem o tom radši nechtěla přemýšlet.